

Arrest

nr. 90 809 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 mei 2012 en heeft zich op 3 mei 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 mei 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 juni 2012.

1.3. Op 4 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 juli 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. U zou van opleiding elektricien zijn. In 2005 zou uw oudste broer Saad, van opleiding een ingenieur, beginnen werken zijn als installateur van bewakingscamera's in opdracht van het Amerikaanse leger. U en uw andere broer Sala zouden na verloop van tijd als arbeider voor uw broer beginnen werken zijn. Ongeveer vier maanden later zou er bij jullie thuis een dreigbrief zijn aangekomen. In deze brief was geschreven dat jullie onmiddellijk dienden te stoppen met het werk voor de Amerikanen en ook dat jullie de wijk binnen de 24 uur dienden te verlaten, zoniet zouden jullie vermoord worden. Nadat deze brief was aangekomen, zouden uzelf, uw broer Sala en zijn gezin en jullie moeder naar Syrië zijn gevlucht, alwaar jullie twee jaar zouden zijn gebleven. Uw oudste broer Saad zou zijn ondergedoken in het legerkamp Taji waar hij bescherming kreeg van het Amerikaanse leger. Hij zou geprobeerd hebben om de lopende contracten nog verder af te werken. In 2007 zou uw broer zijn ontvoerd door een onbekende groepering. Gedurende 15 dagen zou hij op een onbekende plek zijn vastgehouden. Uiteindelijk zou men hem hebben vrijgelaten nadat hij al zijn geld en zijn terreinwagen had moeten afstaan. Na zijn vrijlating zou uw broer zijn ondergedoken bij zijn schoonfamilie.

In 2008 zou u besloten hebben om terug te keren naar Irak. U zou eerst contact hebben opgenomen met enkele mensen om te informeren naar de veiligheidssituatie. Men zou u verzekerd hebben dat het terrorisme fel was teruggedrongen en dat de autoriteiten terug meer controle hadden verkregen. U zou zijn teruggekeerd naar Bagdad en na ongeveer één maand in Bagdad zou u verhuisd zijn naar uw ouderlijk huis. U zou in deze periode een internetcafé hebben geopend. Na verloop van tijd zouden militairen die u persoonlijk kende, u hebben aangesproken om opdrachten voor hen uit te voeren in verband met het onderhouden van hun informaticanetwerk. U zou later vernomen hebben dat deze militairen eigenlijk voor de "istikbaraat" (inlichtingendienst) werkten. Einde 2008 zouden de militairen u gevraagd hebben om voortaan voor hen informatie te verzamelen over de mensen die bij u in het internetcafé langskwamen. Ze zouden u ervan overtuigd hebben dat een samenwerking met hen de veiligheid van de staat ten goede zou komen. U zou zich hierdoor hebben laten overtuigen. Vanaf dan zou u op regelmatige basis allerhande gevoelige informatie hebben doorspeeld aan deze lokale afdeling van de istikbaraat. U zou ook kopieën van de harde schijven van pc's van uw klanten hebben overgemaakt. Begin 2012 zou u van een aantal mensen kritische vragen gekregen hebben over waarom u samenwerkte met de Irakese strijdkrachten. U zou hen gezegd hebben dat u een elektricien bent en dat u gewoon opdrachten uitvoerde. U zou vervolgens bij het Irakese leger, meerbepaald bij 'amid' Amar het probleem hebben aangekaart. Hij zou op uw vraag een document hebben opgesteld waaruit bleek dat u voor hen onderhoudswerken uitvoerde aan het informaticanetwerk. Voortaan kon u dit document laten zien aan iedereen die u kritische vragen stelde. In maart is een zekere Abu Ahmed, een vooraanstaande ouderling van de wijk, u komen opzoeken. Hij zou u gewaarschuwd hebben. Hij had in zijn kennissenkring vernomen dat terroristen u naar het leven stonden omwille van uw werk voor de Irakese autoriteiten. Hij raadde u aan onmiddellijk met uw werk te stoppen. De volgende dag zou u opnieuw contact hebben gehad met amid Amar. Hij zou u gegarandeerd hebben dat hij u voldoende bescherming kon bieden. U geloofde hem evenwel niet en zou toen besloten hebben het land te verlaten.

Op 10 april 2012 zou u vanuit Bagdad naar Istanbul gereisd zijn, waar u op 12 april aankwam. Op 23 april 2012 zou u vanuit Istanbul naar België gereisd zijn, waar u op 2 mei 2012 aankwam. Op 3 mei 2012 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaarde in 2006 een dreigbrief te hebben ontvangen in jullie ouderlijke huis, gericht aan uzelf en uw twee oudere broers naar aanleiding van jullie werk voor het Amerikaanse leger in het Taji-kamp. Uzelf en uw broer Sala zouden daarop naar Syrië zijn gevlucht. Uw oudste broer Saad zou nog zijn achtergebleven in Irak. Uw verklaringen in dit verband zijn evenwel weinig overtuigend. Vooreerst is het opmerkelijk dat u klaarblijkelijk geen idee heeft wat er met de dreigbrief is gebeurd. U vermoedt zelfs dat de brief is weggegooid, wat op zich al merkwaardig is aangezien deze dreigbrief voor jullie ernstige gevolgen had (zie gehoorverslag CGVS, vraag 68). Evenzeer opmerkelijk is het feit dat u hoegenaamd niet weet van wie of van welke organisatie de brief afkomstig zou geweest zijn. Bovendien bleek dat u in dit verband niet het minste vermoeden had. U kon zelfs niet op overtuigende wijze aangeven welke terroristische groeperingen er in die tijd in uw regio actief waren. U liet volgende vage verklaringen optekenen "Ad Dawra was een wijk die bijna alle terroristen verzamelt: ze waren tegen de Amerikanen en tegen de sjiieten en zij die werkten met de Amerikanen en de Irakezen die werden gedood. Er waren veel groepen, ze zijn allen gemaskerd. De meerderheid van de mensen die zijn voor de vrede, die verlieten ad Dawra om naar Syrië te gaan. De wantoestanden zijn begonnen op het einde van 2005. In het begin waren er activiteiten van al qaeda, maar ik ben dan vertrokken naar Syrië. Het was in 2006. We kenden enkel de organisatie al qaeda" (zie gehoorverslag CGVS, vragen 70-75). Ook mbt. de ontvoering van uw broer Saad kon u niet overtuigen. Zo kon u niet met zekerheid zeggen door welke organisatie hij was ontvoerd, hoewel hij wel degelijk gedurende vijftien dagen was vastgehouden en hoewel er in het kader van de onderhandelingen over het losgeld bovendien nog contact was geweest tussen de ontvoerders en uw familie, uw broer Sala in het bijzonder (zie gehoorverslag CGVS, vragen 65, 84, 85, 91, 92 en 95). Dat u in deze hierboven geschetste omstandigheden helemaal geen idee heeft welke organisatie verantwoordelijk was voor de ontvoering, tast in grote mate uw geloofwaardigheid aan.

In hetzelfde verband is het opvallend dat de terroristen uw broer in leven hebben gelaten, én hebben vrijgelaten, temeer daar u verklaarde dat de terroristen uw broer hadden ontvoerd omdat ze hem als een verrader beschouwden gelet op zijn werk in opdracht van de Amerikanen. U legde uit dat de terroristische organisatie soennitisch was net zoals uw broer. Ze zouden hem daarom en omwille van het feit dat hij al zijn geld had afgegeven een tweede kans hebben gegeven. Deze uitleg is weinig geloofwaardig, vooral omdat uzelf nog aanhaalde dat in die periode mensen werden vermoord voor de minste activiteit in opdracht van de Amerikanen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 94-96).

Wat er ook van zij, uw problemen van 2006 zijn, althans volgens uw eigen verklaringen niet langer actueel. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat bij uw terugkeer uit Syrië naar Irak in 2008 deze problemen van de baan waren en ook dat uw huidige problemen helemaal niets te maken hebben met uw problemen van 2006 (zie gehoorverslag CGVS, vragen 100 en 101).

Wat uw problemen van 2012 betreft, dient te worden opgemerkt dat u hierover evenmin overtuigende verklaringen aflegde.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u zich in 2008, na uw terugkeer naar Irak, reeds na één maand terug vestigde in uw ouderlijk huis om daar vervolgens een internetcafé te beginnen. Ook al had men u verzekerd dat de veiligheidssituatie was verbeterd ten opzichte van 2006 (zie gehoorverslag CGVS, vraag 97), dan nog is het op zijn minst opvallend te noemen dat u zo snel ervan uitging dat alles terug effectief veilig was geworden, temeer daar u twee jaar eerder nog in hetzelfde huis een dreigbrief had ontvangen. In deze brief werd van u geëist om de wijk binnen de 24 uur te verlaten, zoniet zou u vermoord worden (zie gehoorverslag CGVS, vraag 63). Ook al was de veiligheidssituatie in het algemeen verbeterd, dan nog kon men ervan uitgaan dat degenen die u destijds naar het leven stonden zich nog steeds in uw wijk bevonden en u mogelijks opnieuw problemen konden bezorgen. In de brief werd namelijk geëist om de wijk te verlaten. Hierdoor kon men ervan uitgaan dat de afzenders van de brief ook afkomstig waren van uw wijk en u betrekkelijk goed kenden. Dat u in deze omstandigheden dan onmiddellijk een internetwinkel zou hebben geopend waardoor u aldus een grotere zichtbaarheid kreeg in de wijk en eventueel zelfs opnieuw kon worden geassocieerd met de buitenlandse troepen in Irak is dan ook onbegrijpelijk.

Vervolgens verklaarde u dat u na verloop van tijd werd benaderd door mensen van een lokale afdeling van de istikbaraat in uw wijk om informatie door te spelen over uw klanten. Op de vraag hoe dit dan precies verliep, legde u uit dat u de gesprekken van uw klanten afluisterde en dat u deze informatie dan overmaakte aan de istikbaraat. Verder gaf u ook door welke internetsites werden bezocht door uw klanten. Daarnaast zou u ook kopieën hebben gemaakt van de harde schijven van pc's die bij u waren binnen gedaan voor herstelling. U lichtte verder toe dat u de namen van uw klanten kende

doordat u altijd zoveel mogelijk probeerde persoonlijke contacten te leggen met uw cliënteel. Een Irakese wet in verband met internetwinkels zou u overigens verplichten om de identiteitsgegevens van het cliënteel bij te houden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 52, 76, 103, 105, 111). Het is in dit verband wel heel erg opmerkelijk dat sommige van uw klanten klaarblijkelijk zeer openlijk praatten over hun criminele of terroristische activiteiten. U verklaarde zelfs dat u sommige van uw klanten letterlijk hoorde verkondigen dat ze terroristen waren of dat ze bepaalde criminele feiten hadden gepleegd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 76). U werd erop gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat uw klanten zo openhartig zouden gepraat hebben en zeker wanneer ze hun identiteitsgegevens hadden prijsgegeven. U antwoordde hierop dat uw klanten u vertrouwden omdat u van de wijk afkomstig was en omdat u net als hen soennitisch was. Later voegde u hier nog aan toe dat deze klanten laagopgeleide mensen waren die men uit sjiitische wijken had verdreven. Volgens u gingen zij ervan uit dat de criminele feiten en zaken waarmee zij uitpakten reeds waren afgesloten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 112, 113 en 115). Deze uitleg overtuigt allerm minst. Vooreerst is het zo dat u in 2006 nog zelf was bedreigd geweest door mensen uit uw eigen wijk omdat u en uw familie door terroristen als 'verraders' werden beschouwd. Het is dan ook vanuit deze context erg verwonderlijk dat u zelf klaarblijkelijk als een soort vertrouwenspersoon fungeerde voor criminele en terroristische individuen. Verder spreekt u zichzelf tegen wanneer u enerzijds beweert dat vele van deze mensen u precies vertrouwden omdat u van dezelfde wijk afkomstig was als zij, maar anderzijds laat optekenen dat de meeste van deze personen waren verdreven vanuit naburige sjiitische wijken, wat impliceert dat u voor hen een onbekende was.

Voorts dient opgemerkt dat u bijzonder weinig concrete informatie heeft over de activiteiten van terroristische groeperingen in uw wijk en de ruime omgeving errond en dit ondanks het feit dat u sinds 2008 informatie bent beginnen verzamelen, in opdracht van de istikbaraat, over potentiële terroristen. U antwoordde hierop dat vanaf 2008 de Sahwa-beweging in uw regio was opgekomen en dat deze ervoor had gezorgd dat de meeste terroristische groepen uit de regio waren verdreven. Er waren volgens u weliswaar nog terroristen actief, maar deze gingen zeer discreet te werk (zie gehoorverslag CGVS, vraag 76). Deze uitleg kan niet overtuigen. Van iemand die gedurende ongeveer vier jaar op zeer regelmatige basis - uzelf sprak van dagelijkse afspraken (zie gehoorverslag CGVS, vraag 106) - informatie verzamelde en overmaakte aan leden van de istikbaraat, mag redelijkerwijze verwacht worden dat die een duidelijker en meer gedetailleerd beeld heeft van welke terroristische groepen actief zijn in zijn regio. Te meer u eerder nog liet uitschijnen dat sommige 'terroristen' of 'criminelen' helemaal niet discreet te werk gingen maar in uw internetcafé open en bloot opschepten over hun activiteiten.

Ook de organisatie waarover u via Abu Ahmed had vernomen dat deze u naar u het leven stond, is voor u klaarblijkelijk volstrekt onbekend. Zo weet u weliswaar dat het over "Dawlat Islamiya", een soennitische terroristische organisatie gaat, maar u heeft geen verdere concrete informatie over deze organisatie. Zo weet u niets over de ideologie van deze organisatie. Wanneer u werd gevraagd wat voor organisatie het precies was, liet u enkele vage en nietszeggende verklaringen optekenen: "de organisatie bestaat uit mensen van de wijk en van buiten de wijk, de islamitische partijen geven niets vrij over hun ideeën" en ook: "er zijn mensen die niet-religieus zijn en die ook met hen meedoen. We zeggen dat het mensen zijn die laagopgeleid zijn, die achterlijk zijn en ze ageren enkel voor het geld" (zie gehoorverslag CGVS, vragen 124-129). Opnieuw dient opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u zoveel jaren intensief zou hebben samengewerkt met leden van de istikbaraat om informatie te verzamelen over potentiële terroristen, maar dat u zo'n beperkte basiskennis heeft over terroristische groeperingen of milities. De beschrijving/uitleg die u immers geeft gaat op voor zo wat elke terroristische organisatie in Irak, maar zegt niks in het bijzonder over Dawlat Islamiya. Voor een informant van de istikbaraat is dit wel bijzonder pover.

Omwillen van alle bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht en heeft u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: de identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote en jullie twee kinderen, de bewijzen van nationaliteit van uzelf en uw echtgenote, een kopie van een kaart van woonst, een kopie van een attest van woonst, een kopie van een voedselrantsoenkaart, uw huwelijksakte en een echo van één van uw ongebornen kinderen (januari 2012). Al deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, herkomst en die van uw familieleden. Verder legde u nog enkele documenten voor in verband met het werk van uw broer Saad: toegangsattesten voor de Taji-basis, twee contracten met het Amerikaanse leger, een email en een aanbevelingsdocument. In verband met deze documenten dient te worden opgemerkt dat deze niet

u maar wel uw oudere broer Saad betreffen. Bovendien hebben deze documenten onrechtstreeks te maken met de problemen die u in 2006 zou gekend hebben, waarover u evenwel expliciet verklaarde dat deze niet langer actueel zijn (zie gehoorverslag CGVS, vraag 100). Tenslotte legde u nog een document voor dat vermeldt dat u toegang kreeg tot de lokalen van de istikbaraat om aldaar de computers te onderhouden, een document afkomstig van de istikbaraat dat u bedankt voor de bewezen diensten en een kopie van een document waarin vermeld is dat u toegang kreeg tot de groene zone om daar het onderhoud van bewakingscamera's te verzorgen. Deze documenten, net zoals de verschillende door u voorgelegde foto's, bevestigen dat u als elektricien opdrachten heeft uitgevoerd voor bepaalde officiële Irakese instanties. Deze documenten staven evenwel niet dat u als gevolg van dit werk problemen zou gekend hebben in de zin van de Conventie van Genève.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van Genève, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluit hieruit dat objectieve informatie aantoont dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie. Waar in de bestreden beslissing het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Irakezen te verdedigen, betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 11 recente persartikels over de veiligheidssituatie in Irak, “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq*”, van 31 mei 2012; mailverkeer met “*Iraq Body Count*”; twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) wat er ook van zij, zijn problemen van 2006 volgens zijn eigen verklaringen niet langer actueel zijn, (ii) wat zijn problemen van 2012 betreft, opgemerkt dient te worden dat hij hierover evenmin overtuigende verklaringen aflegde, en zoals toegelicht zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht, (iii) de documenten, net als de verschillende foto's, bevestigen dat hij als elektricien opdrachten heeft uitgevoerd voor bepaalde officiële Iraakse instanties, en (iv) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers problemen, reden waarom hij naar Syrië vluchtte in 2006, niet meer actueel zijn zoals hij zelf bevestigt in zijn verzoekschrift.

2.8. Verzoeker keerde terug naar Irak in 2008 en de Raad is van oordeel dat kan aangenomen worden dat hij zich opnieuw vestigde in de ouderlijke woning, nadat hij contact opnam met enkele mensen, wat een bevestiging is dat de problemen van 2006 niet meer actueel waren en de veiligheidssituatie aanzienlijk verbeterd was in zijn wijk.

2.9. Echter, dit betekend geenszins dat geloof dient gehecht te worden aan verzoekers relaas waar hij stelt dat eind 2008 de militairen van de "istikbaraat" (inlichtingendienst), hem gevraagd zouden hebben informatie te verzamelen over de mensen die bij hem in het internetcafé kwamen en hij op regelmatige basis allerhande gevoelige informatie zou hebben doorspeeld. Zo is het ongeloofwaardig, mede in aanmerking genomen verzoekers verklaring dat de Iraakse wet in verband met internetwinkels hem verplicht om identiteitsgegevens van het cliënteel bij te houden, dat sommige van zijn klanten klaarblijkelijk zeer openlijk praatte over hun criminele of terroristische activiteiten, wat toch volledig ingaat tegen de logica dat criminelen en/of terroristen er alles zullen aan doen om uit de handen van de autoriteiten te blijven. Verzoekers verweer dat hij hiervoor eerst het vertrouwen moest winnen van zijn klanten en het mogelijk was omdat zij van dezelfde soennitische afkomst waren kan niet overtuigen, vermits redelijkerwijs aangenomen kan worden dat iedere Iraakees, gelet op het verleden, het aantal spionnen onder het regime van Saddam Hoessein, het blinde sektarische geweld van de jaren 2005-2006, en de precaire actuele veiligheidssituatie, de nodige discretie in acht zal nemen, zeker als hij/zij zich beweegt op het terrein van terrorisme en criminaliteit.

Dat de (militaire) veiligheidsdienst de eigenaar van een internetcafé onder druk zal zetten om informatie te verzamelen over klanten, zij hem in het oog zullen houden of regelmatig zullen polsen over bepaalde klanten, kan worden aangenomen, dat echter terroristen of criminelen openlijk over hun acties zullen praten of hun computer voor herstelling zullen binnenbrengen met daarop nog gevoelige informatie, is niet geloofwaardig, temeer aangenomen kan worden dat het sociale weefsel in de Iraakse gemeenschap door het sektarisch geweld van de voorbije jaren verloren is gegaan en iedereen dan ook

de nodige voorzichtigheid aan de dag legt. Daarenboven stelt verzoeker zelf dat terroristische organisaties uit de regio "zeer discreet te werk gingen" (gehoor, vraag 76) zodat het niet aannemelijk is dat zij hetzij openlijk praten over hun daden, hetzij een computer in handen van verzoeker geven waar voor hen gevaarlijke informatie op vermeld staat. De Raad is derhalve van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Het motief met betrekking tot de door verzoeker ingediende stukken wordt door hem niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.10. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD"* van 5 januari 2012) en de aan de nota nieuwe SRB van 16 juli 2012 waarin rekening wordt gehouden met *"UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq"* van mei 2012, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.11.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport *"Strategy for the Iraq Situation van januari 2007"* en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.11.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.11.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikels en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van juli 2012 een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 13 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.11.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.12. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.13. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS